

Posudek oponenta bakalářské práce
Cechy a řemeslnická sdružení v Rakovníku
Lucie Zikmundová

Dějiny cechovních sdružení patří již tradičně k oblíbeným tématům bakalářských a diplomových prací, a to obecně, napříč českými zeměmi, katedru historie FPE nevyjímaje. V Rakovníku již na toto téma bylo vykonáno mnohé, dokonce hned od 19. století, jelikož právě s tímto městem byl nejúžeji spjat Zikmund Winter, zcela mimořádný badatel na poli středověkého a raně novověkého průmyslu a řemeslné výroby. Navzdory výzkumům na něj navazujícího Jana Rennera a v době nejnovější Jana Černého však dosud žádná skutečně vyčerpávající přehledová práce na téma rakovnických cechů a řemeslnických sdružení překvapivě nevznikla.

Zadání je co do širě záběru poměrně ambiciózní (pro bakalářskou práci by ke zpracování stačil i jeden cech a jeho fond), a proto od něj nelze očekávat detailní ponor do problematiky jednoho každého cechu v Rakovníku a všech jeho dostupných pramenných zdrojů. Což ovšem nemá být výtkou autorce (která si tuto skutečnost ostatně uvědomuje), i makrohistorický pohled je samozřejmě žádoucí. Struktura díla je vystavěna pečlivě a zcela logicky, převažuje v ní chronologické hledisko. V úvodu autorka čtenáře seznamuje s cílem svého bádání a se základními historiografickými příručkami k tématu, načež přechází ke komentáři pramenů a literatury. Zde mám dvě zásadní výtky: rozbor archivních zdrojů by měl být přece jen obsáhlejší, navíc je zde zcela bez odkazů na archivní signatury i případné archivní inventáře (!); s. 3. Za druhé postrádám několik studií Jany Trousilové a Renaty Mayerové, které se věnují přímo rakovnickým cechům, živnostem a cechovním památkám. Nehledě na to, že v době internetu bylo záležitostí několika málo vteřin zjistit také existenci další podobné, leč necitované bakalářské práce Jaroslava Tatíčka z ústecké univerzity (2015) o ševcovském cechu v Rakovníku 16. a 17. století. Její obstarání by autorce poskytlo velké množství relevantních informací.

Chválím, že L. Zikmundová ne zvolila cestu nástinu rakovnických dějin a následně pojednání o zdejších ceších, ale pokusila se jednotlivé vývojové etapy cechů zakomponovat přímo do konkrétních historických epoch. Důraz přitom zcela pochopitelně položila na období 15. a 16. století, kdy nešlo pouze o „zlatou“ dobu cechů (kterýžto názor je moderním bádáním přece jen poněkud relativizován), ale také o období, kterému se podrobně věnoval zmíněný Z. Winter a je tudíž velmi dobře zmapováno. Autorka každopádně neopomíjí ani druhou polovinu 17. a 18. století, kde se nicméně spokojila pouze s kompilací odborné literatury. Při pohledu na citované prameny ze staršího období mne také nutně napadá, zda ony dokumenty skutečně měla v ruce a studovala je (?), protože uvádí výhradně jednotky dohledatelné v inventářích, bez odkazu na konkrétní folia či stránky. Jinak však k práci s citacemi nemám námitek, autorka je precizní.

Po jazykové stránce je práce v pořádku, gramatické chyby se vyskytují minimálně, překlepů také není mnoho. Stylistika je každopádně slabší, převažují krátké, často holé věty, a to i na místech, která by zasluhovala barvitěho a jazykově květnatého vyličení. Tím by došlo k výraznému navýšení atraktivity četby a dalo by se jistě hovořit i o čtenářském zážitku. Poslední kritická poznámka se týká příloh – anglické resumé je velmi slabé i krátké, postrádám také ve vázaný obrazový doprovod, notabene pro takové téma (!). Vždyť cechovní památky nechybějí snad v žádných archivech a muzeích.

Přes uvedené výtky doporučuji práci L. Zikmundové k obhajobě a navrhuji hodnocení **velmi dobrá**.